

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1.бр.1428/2017
18.04.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Јелене Јовановић, председника већа, Ружице Јовановић и Зорице Цветковић, чланова већа, у парници тужиоца М. В. Из, кога заступа пуномоћник Јелица Цветковић, адвокат из, против туженог Предузећа за саобраћај „Кавим Јединство“ ДОО Врање, кога заступа пуномоћник Тијана Костић Јовић, адвокат из, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Сурдулици – Судска јединица Владичин Хан II-5П1.бр. 144/16 од 20.12.2016. године, у седници већа одржаној дана 18.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Сурдулици – Судска јединица Владичин Хан II-5П1.бр. 144/16 од 20.12.2016. године, у ставу 1 изреке, и тужбени захтев тужиоца М.В. Из, да се поништи као незаконито решење туженика о отказу Уговора о раду бр. 3300 од 17.11.2014. године, као и да је тужени дужан да ово призна и тужиоца врати на послове и радне задатке возача, **ОДБИЈА** као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда, у ставу 2 изреке, и тужилац, М.В. Из, обавезује да туженом Предузећу за саобраћај „Кавим Јединство“ ДОО Врање, на име трошкова парничног поступка накнади износ 49.500,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је ставом првим изреке, поништено као незаконито решење туженог Предузећа за саобраћај „Кавим Јединство“ ДОО Врање о отказу Уговора о раду бр. 3300 од 17.11.2014. године, наложено је туженом да ово призна и тужиоца врати на послове и радне задатке возача. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 160.900,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је у законском року изјавио жалбу, побијајући је у целини, из свих законских разлога, са предлогом да другостепени суд преиначи пресуду у смислу одбијања тужбеног захтева као неоснованог или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Тужилац је благовремено изјавио одговор на жалбу и предложио суду да исту одбије као неосновану а да првостепену пресуду потврди и туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка.

Испитујући побијану пресуду, сходно чл. 386. ЗПП („Службени Гласник РС“ бр. 72/11...55/14), суд је утврдио да је жалба туженика основана је у целости.

Побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 2 тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које повреде Апелациони суд сходно члану 386. ст. 3. истог закона пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен по основу Уговора о раду бр. 2925 од дана 26.05.2002. године и накнадних анекса, на неодређено време на радном месту возача аутобуса. Оспореним решењем о отказу уговора о раду бр. 3300 од 17.11.2014. године, тужиоцу је престао радни однос код туженог. Против тужиоца су поднете две пријаве због повреда радних обавеза и то дана 24.09.2014. године, због неспуштања улазне рампе на улазу у станицу, у време када је радио у просторијама билетарнице и био дужан да то чини, услед чега су путничка возила неовлашћено ушла у круг станице, као и дана 29.09.2014. године, зато што је, радећи у трећој смени, спавао на билетарници у

тренутку када је наишла контрола, којом приликом је рампа на улазу такође остала подигнута, а из ових разлога му је и отказан уговор о раду. Упозорењем од 16.10.2014. године, тужилац је упозорен о постојању разлога за отказ уговора о раду. Тужилац је негирао своју одговорност за повреду обавезе од 24.09.2014. године наводећи да је у спорном периоду возио аутобус на релацији--....., док се поводом догађаја од 29.09.2014. године изјаснио изјавом упућеном туженом, да је у спорној ситуацији угасио светло у билетарници, налактио се на сто испред себе и наслонио главу на руке како би одморио очи, јер је претходног дана код куће радио са апаратом за варење, те да није спавао јер је чуо контролу како долази и отворио им врата, а да је рампа остала подигнута јер је била у квару а кључ за мануелно покретање је други радник раније изгубио. Тужбом је тражио да се поништи оспорено решење и да се врати на посао код туженог. Тужени је оспорио тужбени захтев истичући да су обе повреде утврђене од стране четворочлане контроле и документоване фотографијама, док су контролори, саслушани као сведоци у поступку, овакве наводе потврдили.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, поништио је оспорено решење и обавезао туженог да тужиоца врати на рад.

Међутим, иако је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање, на истом је погрешно применио материјално право па је побијана пресуда преиначена.

Одредбом чл. 179. ст. 2. тач. 1. и 5. Закона о раду (Сл. гласник РС 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе и ако учини другу повреду радне обавезе утврђене општим актом, односно уговором о раду. Одредбом чл. 179. ст. 3. тач. 8. истог закона прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Чланом 67. ст. 1. тач. 1,6. и 31. Правилника о раду код послодавца Предузећа за саобраћај „Кавим Јединство“ Врање, предвиђено је да запослени у начелу не поштује радну дисциплину, односно повређује радне обавезе, ако: не поштује радну дисциплину, односно

ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, ако не извршава или несавесно, неблаговремено, неквалитетно и немарно извршава радне обавезе и ако спава за време рада. Ставом другим исте одредбе предвиђено је да за повреде радних обавеза из става 1. овог члана, послодавац након писаног упозорења може запосленом отказати уговор о раду.

Уговором о раду закљученим између странака у одредби чл. 25. тач. 1., 6. и 31. предвиђене су повреде радних обавеза са истом садржином као и у Правилнику о раду.

Оспореним решењем о отказу Уговора о раду бр. 3300 од 17.11.2014. године, тужиоцу је отказан уговор о раду зато што је својом кривицом учинио повреду радне дисциплине утврђену општим актом и уговором о раду. У образложењу наведеног решења између осталог, наведено је да се повреда коју је тужилац учинио састоји у томе што је дана 29.09.2014. године, спавао на радном месту, у билетарници на улазу у аутобуску станицу. Тужилац је упозорењем о постојању разлога за отказ уговора о раду од 16.10.2014. године, обавештен о постојању отказних разлога о чему се писмено изјаснио изјавом којом је демантовао наводе из пријаве од 01.10.2014. године, наводећи да је у спорној ситуацији угасио светло у билетарници и наслонио се на руке као би одморио очи.

На основу изнетог, не може се прихватити закључак првостепеног суда, да се не може са сигурношћу утврдити да ли је тужилац спавао на радном месту, с обзиром да се из слика у прилогу пријаве коју потписују контролори јасно може утврдити да је глава тужиоца наслоњена на руке и у хоризонталном положају, очи затворене и мишићи лица опуштени.

При том је и светло у билетарници било угашено, па су фотографије из пријаве морале бити учињене уз коришћење блица, те је било неопходно да се контролори нађу непосредно испред прозора билетарнице и направе више фотографија за које време је тужилац остао у истом положају. Првостепени суд је нашао да нису од значаја сведочења контролора Р. З., А. Б. и М. М., из разлога што се ради о лицима која су запослена код туженог предузећа и својим исказима су погодовали наводима туженог. Овакав став првостепеног суда се не може прихватити, јер се ради о лицима која су овлашћена да спроводе контролу код туженог и чија се сведочења поклапају са материјалним доказима у списима предмета. Чињеница да су

сведоци запослени код туженог није довољан разлог да се њихова сведочења не цене и не прихватају као доказ у поступку, јер су иста сагласна са доказима у предмету и међусобно непротивуречна.

Имајући у виду да је тужилац дана 27.09.2014. године радио у другој смени која се завршава у 22 часа, док је дана 28.09.2014. године радио у трећој смени која почиње од 22 часа, самим тим је имао 24 сата недељног одмора, прописаних чл. 67. Закона о раду.

Ове чињенице је првостепени суд правилно утврдио на основу дневног распореда рада запослених на аутобуској станици у, али је извео погрешан закључак да тужени није тужиоцу омогућио недељни одмор од 24 сата. Такође, током поступка тужилац није доказао да је за овај дан тражио слободан дан а да му тужени то није омогућио.

Из наведеног произилази да је тужени доказао да је тужилац учинио повреду радне дисциплине „спавање за време рада“, која повреда је предвиђена, не само Правилником о раду туженог, већ и уговором о раду закљученим између странака, тако да је то довољно да се тужиоцу откаже уговор о раду, јер током поступка по оцени овог суда тужени није доказао чињеницу да ли је рампа била у квару или није. То што је тужилац возач аутобуса а конкретном приликом радио на билетарници није од утицаја јер у списима предмета постоје путни налози и дневни распореди рада по којима тужилац ради на билетарници, ове налоге тужилац није одбијао, већ је и раније био такав начин рада код туженог, а у опису послова из уговора о раду и систематизацији послова код туженог, стоји обавеза да издаје карте и обавља и друге послове по налогу руководиоца.

Код таквог чињеничног и правног стања, тужени је, по оцени овог суда, правилно и законито поступио када је у поступку, спроведеном у складу са законом и својим општим актима, утврдио да је тужилац одговоран за повреду радне дисциплине стављене на терет и донео оспорено решење, са којих разлога је побијана пресуда морала бити преиначена одбијањем тужбеног захтева.

Како је одбијен захтев за поништај оспореног решења, одбијен је и захтев да тужени ово право призна и врати тужиоца на послове и радне задатке возача.

Сходно чл. 165 ст. 2 Закона о парничном поступку, суд је након преиначења одлуке о главном захтеву тужиоца, одлучио о трошковима поступка, те је нашао да се услед успеха друге странке у поступку има изменити и одлука о трошковима поступка.

Имајући у виду исход спора и одредбе чл. 150, чл. 153. и чл. 154. Закона о парничном поступку, суд је узео у обзир чињеницу да је тужена страна у потпуности успела у спору, те је обавезао тужиоца да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износе и то за састав 1 образложеног поднеска од стране пуномоћника износ од 16.500,00 динара и на име састава жалбе од стране пуномоћника 33.000,00 динара, с обзиром да је адвокат, пуномоћник туженог ове трошкове тражио приликом сачињавања ових писмена.

На основу чл. 394. тач. 4. и 401. тач. 3. ЗПП решено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ дана 18.04.2018. године Гж1.бр.1428/2017

Записничар – судијски помоћник

Немања Вуковић

Председник већа-судија

Јелена Јовановић

Судија известилац:

Зорица Цветковић